

Στις δύσκολες περιοχές του δάσους!

Ο ήλιος ξεπρόβαλλε και οι χρυσοπυρφωρές ακτίνες τρυφερά τη γη και φώτισαν τα κουρασμένα, αλλά γεμάτα χαρά και ανυπόμονησία πρόσωπα μας. Όσπου να φτάσουμε στην κοιλάδα, δεν σταματήσαμε να μιλάμε και να σχολιάζουμε το κάθε τι γύρω μας. Σε όλη τη διαδρομή, δεν πάψαμε να κοιτάμε μαγεμένοι την σπάνια ομορφιά της φύσης. Σε μια στιγμή, νόμιζα πως βρίσκομαι στον Παράδεισο. Καταπράσινα, πυκνοφυτεμένα δέντρα, κάθε λογής πολύχρωμα λουλούδια, παράξενα πουλάκια που ξυπνούσαν ευχαριστημένα και ευχαριστούσαν ασταμάτητα το Δημιουργό. Ταξιδεύαμε κι εμείς χάριν στα εύθυμα τραγούδια τους. Ακόμα και τα σκιουράκια είχαν ξαφνιαστεί ...

- Επατέλους, στην κοιλάδα, είπα κάποια στιγμή η Κασσάνδρα.
- Έχουμε πολύ δρόμο ακόμη, της υπενθύμισε ο Μαρίνος. Επατέλους! Φτάσαμε στην κοιλάδα.

Συνεχίσαμε λοιπόν το περπάτημα στην πανέμορφη κοιλάδα. Μύρισα την ατμόσφαιρα και ξαφνικά μου ήρθε ζαλάδα από το άρωμα του πεύκου και την καθαρότητα του αέρα. Το αεράκι τώρα, φυσούσε ελαφρά και μας χαίδευε το πρόσωπα. Διψάσαμε μετά από την περιπλάνηση μας. Κάναμε στάση σε μια πηγή, όπου το γάργαρο, πεντακάθαρο νερό της κατηφόριζε σιγοτραγουδώντας ένα μονότονο, άγριο τραγούδι. Καθίσαμε σε μια παρατημένη αιώρα. Ψυχή δεν υπήρχε γύρω μας. Όνειρο ήταν! Μετά από λίγα λεπτά, αφού χορτάσαμε νερό και ξεκούραση, συνεχίσαμε το περπάτημα για το περιβόητο φαράγγι. Αρχίσαμε να τραγουδάμε τραγούδια, που σχετίζονταν με τη φύση. Είχαν περάσει τρεις ολόκληρες ώρες, αλλά εμείς ούτε καν το είχαμε καταλάβει. Με ένα αποφασιστικό βήμα, φτάσαμε στην είσοδο του φαραγγιού. Ο Νικόλας άφησε να του ξεφύγει ένα επαφώνημα θαυμασμού.

Το φαράγγι ήταν ένας μοναδικός, γεωλογικός σχηματισμός. Ο θρύλος λέει πως ονομάστηκε 'φαράγγι του διαβόλου', διότι πάνω στα βράχια του, υπάρχουν ακόμη πατημασιές κατσίκας, πατημασιές του διαβόλου. Όταν σκαρφαλώσαμε στους βράχους και τους καταρράκτες του, νομίζαμε ότι θα δούμε νεράιδες κι άλλα ξωτικά πλάσματα. Πιστεύαμε πως θα διακρίνουμε τον Πάνα να μας χαμογελά σαρδόνια και να μας παίζει με τον αυλό του. Το 'φαράγγι του διαβόλου' είναι ένα φαράγγι, βγαλμένο από τα παραμύθια, που όμοιο του δεν υπάρχει σε κανένα άλλο σημείο στη Γη. Ένας νεραϊδότοπος κρυμμένος, ξεχασμένος σε ένα μικρό χωριουδάκι των Ιωαννίνων.

Η ώρα είχε περάσει. Ήταν σούρουπο τῶα και γι' αυτό αποφασίσαμε να μην περάσουμε στην άλλη όχθη του. Επῶ πλέον, ο καιρός άρχισε να ψυχραίνει και οι πῶτες ψυχῶλες δεν άργησαν να φανούν. Αυτό ήταν πῶυ μας τρομοκρατούσε. Το ενδεχόμενο μιας δυνατής βροχής, κανείς μας δεν το σκέφτηκε. Το βάλαμε στα πῶδια όσο ακόμη ήταν νωρίς. Πέντε πῶιδιά, πέντε μικροί εξερευνητές μόνοι ...σε ένα ερημικό μέρος. Κι ενώ φύγαμε απῶ το υπέροχο φαράγγι, στο δρόμο για το δάσος, συνέβη το αναπῶφευκτο. Μας έπῶασε βροχή, δυνατή βροχή. Είχαμε ὄλοι πανικοβληθεί. Το ξέσπῶσμα της Δέσπῶινας, μας τῶραξε ακόμα περισσότερο. Με το πῶυ έπεσε ένας δυνατός κεραυνός, εκείνη έμπῶξε στις φωνές και τα κλάματα.

Θέλω να πῶω σῶτι μου, ούρλιαξε. Φοβάμαι εδώ.

Δέσπῶινα, μην κλαις. Θα τα καταφέρουμε, την ενθάρρυνε ο Νικόλας.

*Σωτήρια στάθηκε η παρέμβαση της Κασσάνδρας, να πῶμε στο πῶο κοντινό ξωκλήσι, πῶυ υπῶρχε. Εκείνη ήξερε κατά πῶυ έπεφτε, επειδή είχε ξανάρθει στην κοιλάδα για *ρίque -νίque*.*

*Μπήκαμε λοιπόν στο ξωκλήσι. Μας μάγεψε. Ζωντανά χρώματα, σκαλιστές τοιχογραφίες, μοναδικές εικόνες... Όλα ήταν απίστευτα. Αποφασίσαμε να μείνουμε εκεί μέχρι να σταματήσει η βροχή. Κι έτσι όπως καθόμασταν κάτω με τα *sac voyage* μας, όλα διαγράφηκαν από το μυαλό μας. Ακόμη και οι δικοί μας άνθρωποι... Συζητούσαμε για την κατάληξη της εξαίσιας μέρας και μας έπανε νευρικό γέλιο. Ποιος να το φανταζόταν πως θα μας τα ξανά χαλούσε ο καιρός;*

Ήμασταν κατάκοποι, με αποτέλεσμα να μας πάρει ο ύπνος, ακούγοντας ακόμη τον εκκωφαντικό ήχο της καταρρακτώδους βροχής.

Πρώτη απ' όλους, ξύπνησα εγώ και βγάζοντας μια κραυγή τρόμου, ξύπνησα και τα υπόλοιπα παιδιά. Όλοι ρίχναμε εξεταστικές ματιές γύρω μας μέχρι να συνειδητοποιήσουμε που βρισκόμασταν.

-Τι έγινε; Με ρώτησε ανήσυχη η Κασσάνδρα.

-Είχαμε υποσχεθεί στους δικούς μας πως θα γυρνούσαμε στις δέκα το βράδυ και τώρα, μόλις που γλυκοχαράζει, απάντησε εγώ.

*Με μια επάποια κίνηση, μαζέψαμε τα *sac voyage* μας, προσκυνήσαμε και φύγαμε τρέχοντας. Ήμασταν ακόμη στην κοιλάδα. Σε τέσσερις ώρες θα φτάναμε στα σπία μας. Ευτυχώς, η δυνατή βροχή είχε σταματήσει και στον ουρανό είχε σχηματιστεί ένα ουράνιο τόξο. Τα επτά, φανταστικά χρώματα της Ίριδος... Τώρα μυρίζαμε έντονα τη μεθυστική μυρωδιά του υγρού χώματος. Περπατούσαμε γρήγορα, κόβοντας νεράντζια, μανταρίνια και πορτοκάλια από τα τέλεια δέντρα. Λαχανιασμένοι φτάσαμε και στο δάσος, εκεί που είχαμε χαράξει στη φλούδα του δέντρου ένα βέλος με την άκρη του να δείχνει από που ήρθαμε. Συνεχίσαμε την πορεία μας και ταυτόχρονα σκεφτόμασταν πως δεν είχαμε*

απολαύσει στο έπακρο την εκδρομή. Κάποια στιγμή, φτάσαμε στα σπίτια μας. Κανονίσαμε να επαναλάβουμε την περιπλάνηση κάποια ζεστή και ηλιόλουστη μέρα του καλοκαιριού.

Είχε μεσημεριάσει για τα καλά, και πέρα από την κούραση μας, έπρεπε να αντιμετωπίσουμε και τις ατελείωτες ερωτήσεις των γονιών μας. Τελικά, καταφέραμε να ξεφύγουμε με την υπόσχεση πως δε θα ξαναπάμε εκδρομή χωρίς να μας το ευνοήσουν οι καιρικές συνθήκες.

Μαρία Αντζουλάτου

Τάξη Β'